

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2018. július 25. ^{*i}

„Előzetes döntéshozatal – Szociálpolitika – A munkavállalók védelme a munkáltató fizetéseképtelensége esetén – 2008/94/EK irányelv – 3. és 4. cikk – A munkavállalói követelések garanciaintézetek általi átvállalása – A garanciaintézetek fizetési kötelezettségének korlátozása – A fizetéseképtelenségi eljárást megindító határozat cégnyilvántartásba történő bejegyzése előtt több mint három hónappal keletkezett munkavállalói követelések kizárása”

A C-338/17. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Varhoven administrativen sad (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Bulgária) a Bírósághoz 2017. június 7-én érkezett, 2017. május 31-i határozatával terjesztett elő a

Virginie Marie Gabrielle Guigo

és

a **Fond „Garantirani vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite”**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hetedik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök, C. Toader és E. Jarašiūnas (előadó) bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- V. M. G. Guigo képviseletében H. Hristev advokat,
- a bolgár kormány képviseletében L. Zaharieva és E. Petranova, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében M. Kellerbauer, Y. Marinova és P. Mihaylova, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

* Az eljárás nyelve: bolgár.

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 151. és EUMSZ 153. cikknek, az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 20. cikkének, a munkáltató fizetése képtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2008. L 283., 36. o.) 3., 4., 11. és 12. cikkének, valamint az eljárási autonómia, az egyenértékűség, a tényleges érvényesülés és az arányosság elvének az értelmezésére irányul.
- 2 E kérelmet a Virginie Marie Gabrielle Guigo és a Natsionalen osiguritelen institut (nemzeti társadalombiztosítási intézet, Bulgária) mellett működő Fond „Garantirani vzemania na rabotnitsite i sluzhite lite” (munkavállalói követelések garanciaalapja, Bulgária; a továbbiakban: garanciaalap) előtt a fennálló munkavállalói követelések kifizetésére vonatkozó garancia megtagadása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2008/94 irányelv egységes szerkezetbe foglalta és hatályon kívül helyezte a legutóbb a 2002. szeptember 23-i 2002/74/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvél (HL 2002. L 270., 10. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 261. o.) módosított, a munkáltató fizetése képtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 1980. október 20-i 80/987/EGK tanácsi irányelvet (HL 1980. L 283., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 217. o.).
- 4 A 2008/94 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Ezen irányelvet a munkaszerződésből vagy munkaviszonyból származó, a 2. cikk (1) bekezdésének értelmében fizetése képtelen munkáltatókkal szembeni munkavállalói követelések esetén kell alkalmazni.”

- 5 Ezen irányelv 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a 4. cikk hatálya alá tartozó garanciaintézetek [helyesen: a garanciaintézetek a 4. cikk sérelme nélkül] biztosítsák a munkavállalók munkaszerződésből vagy munkaviszonyokból származó, fennálló követeléseinek a kielégítését, és amennyiben a nemzeti jog ezt előírja, a végkielégítést is a munkaviszony megszűnése esetén.

A garanciaintézet által átvállalt követelések azok a fennálló fizetési követelések, amelyek a tagállamok által meghatározott időpont előtti és/vagy – adott esetben – utáni időszakra vonatkoznak.”

- 6 Az említett irányelv 4. cikke a következőképpen szól:

„(1) A tagállamok korlátozhatják a garanciaintézetek 3. cikkben említett felelősségét.

(2) Amennyiben a tagállamok élnek az (1) bekezdésben említett lehetőséggel, akkor meghatározzák annak az időszaknak a hosszát, amely alatt a garanciaintézet köteles kifizetni a fennálló követeléseket. Ez az időszak azonban nem lehet rövidebb, mint a 3. cikk második bekezdésében említett időpont előtt és/vagy után a munkaviszony utolsó három hónapjára járó fizetési igényre vonatkozó időszak.

A tagállamok ezt a három hónapos minimális időszakot beszámítják [helyesen: beszámíthatják] a legalább hat hónapos referencia-időszakba.

A legalább 18 hónapos referencia-időszakot előíró tagállamok nyolc hétre korlátozhatják azt az időszakot, amely alatt a garanciaintézet teljesíti a fennálló követeléseket. Ebben az esetben a munkavállaló számára a legkedvezőbb időszakokat alkalmazzák a minimális időszakok kiszámítására.

(3) A tagállamok felső határt állapíthatnak meg a garanciaintézet által teljesítendő kifizetésekre. Ezek a felső határok nem lehetnek alacsonyabb mértékűek, mint amely szociálisan összeegyeztethető ezen irányelv szociális céljával.

Amennyiben a tagállamok ezt a lehetőséget választják, tájékoztatják a Bizottságot a felső határ meghatározásának módszereiről.”

7 Ugyanezen irányelv 12. cikke a következőket írja elő:

„Ez az irányelv nem érinti a tagállamoknak azt a lehetőségét, hogy

- a) megtegyék a visszaélések elkerüléséhez szükséges intézkedéseket;
- b) a 3. cikkben említett fizetési kötelezettséget vagy a 7. cikkben említett garanciakötelezettséget megtagadják vagy csökkentik, ha kitűnik, hogy a kötelezettség teljesítése a munkavállaló és munkáltató közötti különleges kapcsolatok, illetve a munkavállaló és munkáltató közötti összejátszást eredményező közös érdekek miatt nem indokolt;
- c) a 3. cikkben említett fizetési kötelezettséget vagy a 7. cikkben említett garanciakötelezettséget megtagadják vagy csökkentik, amennyiben a munkavállaló maga vagy közeli hozzátartozóival együtt a munkáltató vállalkozása vagy üzeme jelentős részének tulajdonosa volt, és jelentős mértékben befolyásolta annak tevékenységeit.”

A bolgár jog

8 A Zakon za garantiranite vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia (a munkáltató fizetéseképtelensége esetén a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény; a továbbiakban: a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény) 4. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Azok a munkavállalók, akik a 2. cikk szerinti munkáltatóval munkaviszonyban álltak vagy munkaviszonyban állnak, az említett munkaviszony időtartamától és munkaidejétől függetlenül a jelen törvény értelmében vett garantált követeléssel rendelkeznek, feltéve hogy e munkaviszony:

1. nem a 6. cikkben említett határozat cégnyilvántartásba történő bejegyzésének időpontjában szűnt meg;
2. nem a 6. cikkben említett határozat cégnyilvántartásba történő bejegyzését megelőző utolsó három hónap során szűnt meg.”

9 E törvény 6. cikke a következőket írja elő:

„A munkavállaló 4. cikk (1) bekezdése szerinti garantált követelésre való jogosultsága azon határozat cégnyilvántartásba történő bejegyzése napján keletkezik, amely:

1. megindítja a fizetéseképtelenségi eljárást;

2. megindítja a fizetésképtelenségi eljárást, és ezzel egyidejűleg megállapítja a csődöt;
 3. megindítja a fizetésképtelenségi eljárást, megállapítja a vállalkozás tevékenységeinek megszűnését és az adós csődjét, továbbá megállapítja a fizetésképtelenségi eljárás félbeszakadását a kiadások átvállalásához szükséges fedezet elégtelensége miatt.”
- 10 Az említett törvény 25. cikke a következőképpen fogalmaz:

„Az e törvény értelmében vett garantált követelések az e célból rendszeresített formanyomtatvány-mintának megfelelően kitöltött nyilatkozat alapján érvényesíthetők, amely nyilatkozatot a munkavállaló a munkáltató székhelyéhez legközelebb eső nemzeti társadalombiztosítási intézet helyi irodájának küld meg a 6. cikk szerinti határozat bejegyzésétől vagy azon időponttól számított két hónapos határidőn belül, amikor a bolgár munkáltató tájékoztatta a munkavállalókat a fizetésképtelenségi eljárás valamely másik állam jogszabályaival összhangban történő megindításáról.”

- 11 A Kodeks na truda (a munka törvénykönyve) 358. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1) A munkaügyi jogvitákkal kapcsolatos kereseteket a következő határidőkön belül kell benyújtani:

[...]

3. minden más munkaügyi jogvita esetén hároméves határidőn belül.

2) Az előző bekezdésben foglalt határidők a következő időpontoktól számítandók:

[...]

2. a többi kereset esetében attól a naptól, amikor a kereset tárgyát képező igény esedékessé vagy a végrehajtása lehetővé vált. Pénzbeli tartozás esetén az esedékesség kezdő napjának azon időpont tekintendő, amikor a követelést rendes körülmények között ki kellett volna elégíteni.

[...]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 12 V. M. G. Guigo 2007. június 29-től 2012. május 14-ig a várnai (Bulgária) székhelyű Evrosilex OOD társaság alkalmazottja volt.
- 13 A Rayonen sad Varna (várnai kerületi bíróság, Bulgária) a 2013. június 26-i ítéletében arra kötelezte az Evrosilexet, hogy fizesse meg V. M. G. Guigo részére a 2012 márciusában, áprilisában és májusában igénybe vett éves fizetett szabadságra járó nettó munkabérnek és a 2012 májusára járó munkabérnek, illetve a szerződés felmondás nélküli megszüntetése miatt járó végkielégítésnek megfelelő különböző követeléseket, azok törvényes kamatával együtt.
- 14 Az Okrazhen sad Varna (várnai regionális bíróság, Bulgária) a 2013. december 18-i ítéletében fizetésképtelenségi eljárást indított az Evrosilex ellen, és megállapította a társaság csődjét. Ezen ítéletet ugyanezen a napon bejegyezték a cégnyilvántartásba.
- 15 2016. augusztus 3-án V. M. G. Guigo az Evrosilex által ki nem fizetett díjazásának megfelelő követelések kielégítését kérte a garanciaalaptól. E kérelem a munkavállalói követelések védelméről szóló törvényen, a Rayonen sad Varna (várnai kerületi bíróság) 2013. június 26-i ítéletén, valamint az ezen ítélet alapján

kiállított végrehajtható okiraton alapult. Mivel a garanciaalap a törvényben meghatározott határidőben nem adott választ, V. M. G. Guigo e hallgatólagos elutasítást az Administrativen sad Varna (várnai közigazgatási bíróság, Bulgária) előtt megtámadta.

- 16 Végül a 2016. szeptember 13-i határozatával a garanciaalap a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény 4. cikke (1) bekezdésének 2. pontja, valamint 25. cikke alapján elutasította V. M. G. Guigo kérelmét. V. M. G. Guigo e határozattal szemben keresetet terjesztett az Administrativen sad Varna elé (várnai közigazgatási bíróság).
- 17 A 2016. december 7-i ítéletével e bíróság elutasította a V. M. G. Guigo által előterjesztett két keresetet, mivel egyrészt nem teljesültek a munkaszerződés megszüntetésének a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény 4. cikke (1) bekezdésében rögzített feltételei, másrészt pedig a 2013. április 18-i Mustafa ítéletből (C-247/12, EU:C:2013:256) kitűnik, hogy az uniós jog értelmében a tagállamok előírhatnak – az alapeljárásban is szereplő – három hónapos határidőt, anélkül hogy szükségtelenül korlátoznák a 2008/94 irányelv hatályát.
- 18 V. M. G. Guigo ezen ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett a kérdést előterjesztő bíróság, a Varhoven administrativen sad elé (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Bulgária).
- 19 E bíróság rámutat arra, hogy az alapeljárásban felmerül a kérdés, hogy egy ilyen eljárás körülményei között a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény 4. cikkének (1) bekezdése megfosztja-e a teljes érvényesüléstől az EUMSZ 151. és EUMSZ 153. cikket, illetve a 2008/94 irányelv 3. és 4. cikkét, amennyiben e nemzeti rendelkezés akár úgy is tekinthető, hogy az korlátozza a garantált követeléssel rendelkező munkavállalót abban, hogy részesüljön az őt megillető minimális védelemben.
- 20 Konkrétabban arra kíván választ kapni, hogy az uniós jog lehetővé teszi-e a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény 4. cikkének (1) bekezdéséhez hasonló olyan rendelkezés elfogadását, amely a munkáltató csődjének megállapítása esetén automatikusan és feltétlenül kizárja a munkavállalói követelések minimális védelme alól a több mint három hónappal korábban megszűnt munkaviszonyból származó követeléseket. A kérdést előterjesztő bíróság rámutat arra, hogy a 2008/94 irányelv előírásai szerint nem szűkíthető a munkavállalónak minősülő és fizetésektelen munkáltatóval szemben munkavállalói követeléssel rendelkező személyek köre, azon személyek különleges csoportjának kivételével, akiket az ezen irányelv 12. cikkében szereplő vélelem alapján nem illet meg a védelem.
- 21 E bíróság egyébiránt arra is választ vár, hogy a garantált követelések kielégítése iránti kérelem benyújtásának a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény 25. cikkében foglalt, a fizetésektelenségi eljárást megindító határozat cégnyilvántartásba történő bejegyzésének időpontjától számítandó két hónapos határideje megfelelő szintű védelmet nyújt-e a munkavállalók számára, illetve hogy ez a határidő nem korlátozza-e túlzottan a munkavállalókat a 2008/94 irányelv alapján megillető jogok gyakorlását. A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben rámutat arra, hogy a munka törvénykönyve a munkavállalói követelések kielégítése iránti keresetek előterjesztésére az azon időponttól számított három hónapos határidőt ír elő, amikor a tartozást a munkáltatónak meg kellett volna fizetnie, továbbá rámutat arra, hogy jóllehet e két nemzeti törvény a természetüknél fogva eltérő tényállásokat szabályoz, e jogszabályok egy közös célkitűzés, nevezetesen a munkavállalói követelések védelmének megvalósítására irányulnak.
- 22 A kérdést előterjesztő bíróság ezenfelül arra vár választ, hogy a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény 25. cikke összeegyeztethető-e a 2008/94 irányelv 3. és 4. cikkével, valamint az arányosság és a tényleges érvényesülés elvével, mivel e rendelkezés automatikusan és az egyes eseteket jellemző sajátosságok vizsgálatának lehetősége nélkül alkalmazandó.

- 23 A kérdést előterjesztő bíróság végül kifejti, hogy kétségei vannak afelől, hogy összeegyeztethető-e a Charta 20. cikkével az olyan munkavállalókkal szemben tanúsított eltérő bánásmód, akiket a szerint illet meg a fennálló követeléseik védelméhez való jog, hogy a munka törvénykönyve 358. cikke (1) bekezdésének 3. pontja, vagy pedig a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény 4. cikkének (1) bekezdése alkalmazandó-e rájuk, illetve hogy a munkáltató fizetőképese-e.
- 24 E körülmények között a Varhoven administratíven sad (legfelsőbb közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 151. és EUMSZ 153. cikket, valamint a [2008/94 irányelv] 3., 4., 11. és 12. cikkét, hogy azok olyan nemzeti szabályozást tesznek lehetővé, mint [a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény] 4. cikkének (1) bekezdése, amely alapján ki vannak zárva a munkaviszonnal összefüggő, nem teljesített követelések védelméből azok a személyek, akiknek a munkaviszonya a munkáltatóval szembeni fizetéseképtelenségi eljárást megindító határozat bejegyzését megelőző, három hónapos meghatározott időszak előtt szűnt meg?
- 2) Az első kérdésre adott igenlő választ esetén: az EUMSZ 151. és EUMSZ 153. cikk, valamint a [2008/94 irányelv] szerinti szociális célkitűzés keretében – az egyenértékűség, a tényleges érvényesülés és az arányosság elveire figyelemmel – úgy kell-e értelmezni a tagállamok eljárási autonómiájának elvét, hogy az alapján megengedett az olyan nemzeti intézkedés, mint a [munkavállalói követelések védelméről szóló törvény] 25. cikke, amely alapján a fizetéseképtelenségi eljárást megindító határozat bejegyzésétől számított két hónapos határidő elteltével megszűnnek a garantált követelések érvényesítésére és kielégítésére irányuló jogok, ha a tagállami belső jog olyan rendelkezést tartalmaz, mint a [munka törvénykönyve] 358. cikke (1) bekezdésének 3. pontja, amely alapján a munkaviszonnal összefüggő, nem teljesített követelések érvényesítésének határideje az attól az időponttól számított három év, amikor a követelést ki kellett volna elégíteni, az említett határidő leteltét követően teljesített kifizetések pedig nem minősülnek jogalap nélkül teljesítettnek?
- 3) Úgy kell-e értelmezni [a Charta] 20. cikkét, hogy az megengedi, hogy különbséget tegyenek egyfelől a nem teljesített követeléssel rendelkező olyan munkavállalók, akiknek munkaviszonya a munkáltatóval szembeni fizetéseképtelenségi eljárást megindító határozat bejegyzését megelőző három hónapos meghatározott időszak előtt szűnt meg, és az olyan munkavállalók között, akiknek a munkaviszonya a szóban forgó három hónapos időszak alatt szűnt meg, valamint másfelől az említett munkavállalók és azon munkavállalók között, akik [a munka törvénykönyve] 358. cikke (1) bekezdésének 3. pontja alapján munkaviszonyuk megszűnésekor ki nem elégített követeléseiket hároméves időszak alatt jogosultak érvényesíteni, amely abban az időpontban kezdődik, amikor a követelést teljesíteni kellett volna?
- 4) Úgy kell-e értelmezni [a 2008/94 irányelvnek] az irányelv 3. cikkével és az arányosság elvével összefüggésben értelmezett 4. cikkét, hogy annak alapján megengedett az olyan nemzeti szabályozás, mint [a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény] 25. cikke, amely alapján a garantált követelések érvényesítésére és kielégítésére irányuló jogok a fizetéseképtelenségi eljárást megindító határozat bejegyzésének időpontjától számított két hónapos határidő elteltével automatikusan, és a releváns körülmények egyedi értékelésének lehetősége nélkül megszűnnek?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 25 Mindenekelőtt rá kell mutatni arra, hogy amennyiben a 2008/94 irányelv az EK 137. cikk (jelenleg EUMSZ 153. cikk) (2) bekezdésén alapul, és azt az EUMSZ 151. cikkben foglalt célkitűzések megvalósítása érdekében fogadták el, úgy az első kérdés megválaszolásához kizárólag ezen irányelv rendelkezéseinek az értelmezése szükséges.
- 26 Ezért meg kell állapítani, hogy első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2008/94 irányelvet úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény 4. cikkének (1) bekezdésében szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely nem nyújt garanciát azon munkavállalók munkaviszonnyal összefüggő követeléseinek tekintetében, akiknek a munkaviszonya a munkáltatójukkal szembeni fizetésképtelenségi eljárást megindító határozat cégnyilvántartásba történő bejegyzését megelőző, három hónapos időszak előtt szűnt meg.
- 27 A 2008/94 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében ezen irányelvet „a munkaszerződésből vagy munkaviszonyból származó, fizetésképtelen munkáltatókkal szembeni munkavállalói követelések esetén” kell alkalmazni.
- 28 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint ezen irányelv szociális célja az, hogy valamennyi munkavállaló számára garantáljon egy minimális szintű európai uniós védelmet a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkaszerződésből vagy munkaviszonyokból származó olyan fennálló követelések kielégítése révén, amelyek egy meghatározott időpont előtti időszak díjazását érintik (2013. november 28-i Gomes Viana Novo és társai ítélet, C-309/12, EU:C:2013:774, 20. pont; 2017. március 2-i Eschenbrenner ítélet, C-496/15, EU:C:2017:152, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 29 Az említett irányelv 3. cikke e célból írja elő, hogy a tagállamok kötelesek meghozni a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a nemzeti garanciaintézetek biztosítsák a munkavállalók fennálló követeléseinek kielégítését.
- 30 Ugyanakkor, amint arra a Bíróság már rámutatott, a 2008/94 irányelv 4. cikke megadja a tagállamoknak a lehetőséget arra, hogy referencia- vagy garancia-időszak és/vagy kifizetésekre vonatkozó felső határ meghatározásával korlátozzák a fizetési kötelezettséget (lásd a 80/987 irányelvvel való analógia útján: 2013. november 28-i Gomes Viana Novo és társai ítélet, C-309/12, EU:C:2013:774, 22. pont; 2014. április 10-i Macedo Maia és társai végzés, C-511/12, nem tették közzé, EU:C:2014:268, 21. pont).
- 31 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a 2008/94 irányelv rendelkezései, amelyek lehetővé teszik a tagállamok számára az általuk nyújtandó garancia korlátozását, azt bizonyítják, hogy az említett irányelvvel felállított rendszer figyelembe veszi e tagállamok fizetőképességét és garanciaintézetek pénzügyi egyensúlyának megővésére törekszik (lásd analógia útján: 2013. november 28-i Gomes Viana Novo és társai ítélet, C-309/12, EU:C:2013:774, 29. pont; 2014. április 10-i Macedo Maia és társai végzés, C-511/12, nem tették közzé, EU:C:2014:268, 21. pont).
- 32 Így egyrészt a 2008/94 irányelv 3. cikkének második bekezdése előírja, hogy a garanciaintézet által átvállalt követelések azok a fennálló fizetési követelések, amelyek a tagállamok által meghatározott időpont előtti és/vagy – adott esetben – utáni időszakra vonatkoznak.
- 33 Másrészt a 2008/94 irányelv 4. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok korlátozhatják a garanciaintézetek ezen irányelv 3. cikkében említett felelősségét. Az említett irányelv 4. cikkének (2) bekezdése szerint amennyiben a tagállamok élnek e lehetőséggel, akkor meghatározzák annak az időszaknak a hosszát, amely alatt a garanciaintézet köteles kifizetni a fennálló követeléseket, amely

időszak azonban nem lehet rövidebb, mint az ugyanezen irányelv 3. cikkének második bekezdésében említett időpont előtt és/vagy után a munkaviszony utolsó három hónapjára járó fizetési igényre vonatkozó időszak. E rendelkezések alapján a tagállamoknak arra is lehetőségük van, hogy ezt a három hónapos minimális időszakot beszámítsák a legalább hat hónapos referencia-időszakba, vagy hogy nyolc hétre korlátozzák a minimális garanciát, feltéve hogy e nyolchetes időszakra hosszabb, legalább tizennyolc hónapos referencia-időszakon belül kerül sor (lásd analógia útján: 2013. november 28-i Gomes Viana Novo és társai ítélet, C-309/12, EU:C:2013:774, 26. pont).

- 34 Hangsúlyozni kell, hogy az olyan eseteket, mint a 2008/94 irányelv 4. cikkében szereplők, amelyekben megengedett a garanciaintézetek fizetési kötelezettségének korlátozása, szigorúan kell értelmezni (lásd analógia útján: 2011. november 17-i van Ardenne ítélet, C-435/10, EU:C:2011:751, 34. pont; 2013. november 28-i Gomes Viana Novo és társai ítélet, C-309/12, EU:C:2013:774, 31. pont). Ugyanakkor egy ilyen megszorító értelmezés nem járhat azzal az eredménnyel, hogy az megfosztja lényegétől azt a tagállamok számára kifejezetten fenntartott lehetőséget, hogy korlátozzák az említett fizetési kötelezettséget (lásd ebben az értelemben: 2013. november 28-i Gomes Viana Novo és társai ítélet, C-309/12, EU:C:2013:774, 32. pont).
- 35 A jelen esetben összhangban áll a 2008/94 irányelv 3. cikkének második bekezdésével az, hogy a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény 6. cikke a fizetéseképtelenségi eljárást megindító határozat cégnyilvántartásba történő bejegyzésének időpontját jelölte meg referencia-időpontként. Egyébiránt a Bíróság rendelkezésére álló iratokból nem tűnik ki, hogy a Bolgár Köztársaság élt volna az ezen irányelv 4. cikke (2) bekezdésének második és harmadik albekezdésében biztosított azon lehetőséggel, hogy a referencia-időszakot e rendelkezés szerint határozza meg.
- 36 Márpedig az említett irányelv 4. cikkének (1) bekezdése és 4. cikke (2) bekezdésének első albekezdése értelmében a tagállamok korlátozhatják a garanciaintézetek felelősségét a munkaviszony e referencia-időszak előtt történő megszűnése esetén azáltal, hogy e védelmet a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény 4. cikkében előírtakhoz hasonlóan kizárólag azon munkavállalók számára biztosítják, akiknek a munkaviszonya az ezen időpontot megelőző három hónapos időszak során szűnt meg. Ugyanis azon munkavállalók kizárása, akiknek a munkaviszonya ezen időszak előtt szűnt meg, nem sérti a 2008/94 irányelv 4. cikke (2) bekezdésének első albekezdésében előírt minimális védelmet, mivel ezek a munkavállalók nem rendelkeznek a munkaszerződésből eredő vagy a munkaviszonnyal összefüggő, a fizetéseképtelen munkáltatóval szemben fennálló olyan követeléssel, amely az említett referencia-időpontot megelőző három hónapos időszak során keletkezett.
- 37 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2008/94 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény 4. cikkének (1) bekezdésében szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely nem nyújt garanciát azon munkavállalók munkaviszonnyal összefüggő követeléseit tekintetében, akiknek a munkaviszonya a munkáltatójukkal szembeni fizetéseképtelenségi eljárást megindító határozat cégnyilvántartásba történő bejegyzését megelőző, három hónapos időszak előtt szűnt meg.

A második, harmadik és negyedik kérdésről

- 38 Az első kérdésre adott válasza tekintettel a második, a harmadik és a negyedik kérdésre nem szükséges válaszolni.

A költségekről

- 39 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hetedik tanács) a következőképpen határozott:

A munkáltató fizetéseképtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes a Zakon za garantiranite vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia (a munkáltató fizetéseképtelensége esetén a munkavállalói követelések védelméről szóló törvény) 4. cikkének (1) bekezdésében szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely nem nyújt garanciát azon munkavállalók munkaviszonnyal összefüggő követeléseit tekintetében, akiknek a munkaviszonya a munkáltatójukkal szembeni fizetéseképtelenségi eljárást megindító határozat cégnyilvántartásba történő bejegyzését megelőző, három hónapos időszak előtt szűnt meg.

Aláírások

i — A jelen szöveg 26., 37. pontjában és rendelkező részében az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.